

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

XEBAT

JI BO RIZGARIYA KURDISTAN

(KOVARA NAVENDÎ YA RIZGARÎXWAZÊN NETEWIYÊN KURDISTANÊ-K.U.K.)

- FATK BUCAK, SEKRETERÊ YEKEM E PARTIYA ME
-PDK-T- DI BÎRA ME DE YE**
- KÛRDÎSTAN'DA SILAHLI MÛCADELE SORUNU ÛZERÎNE**
 - 50.YILINDA DERSÎM
ULUSAL DÎRENÎŞ HAREKETI**
 - TC'NİN KÛRDÎSTAN'DAKI BÛYÛK UMUDU:
SÛMÛRGE VALISÎ**
 - GÛNEY-KÛRDÎSTAN'DA İLERİ BİR ADIM DAHA**
 - DU BRUSK-İKİ MESAJ**

www.arsivakurdi.org

FAÏK BUCAK, SEKRETERÊ YEKEM Ê PARTIYA ME PDK.T DI BÎRAME DE YE

Dîroka Kurdistanê Bi şehîdan hatiye xemilandin. Rûpelen ve dîroka bi rûmet, bi xwîna gevez hatiye nitirandin. Her rêzek ji rûpelên wê, dilop bi dilop ji xwîna gernas û cengawerên Kurd hatiye rêzkirin. Bi van dilopên xwîna gevez a mêrxasen Kurd, dîroka Kurdistanê di tekoşîna serbixwebûna xwe de bi bingehîr bûye û rehen xwe yen jinê bêhtir bera binê erdê dane.

Şehîdên welêt gava ku xaka welatê xwe bi xwîna xwe a sor avdan; wilo jî ji paşhatiyên xwe re mîrateg giranbiha hiştin û bi vî awayî çûn diyarê şehîdên Kurd û Kurdistanê. Vê mîrata han, bîr û baweriya netewî di laş û giyanê (Rih) keşû xortên Kurdan de qewîntir kir û bîr û baweya kurdayetiyê di xwîna wan de me-

yand. Bi vê meyandina han, bîr û baweyî niştimanperweriya Kurd roj bir roj pêş de çû, şax veda û bi rehên xwe yê jîndar erd qelaşt. Ji van qelşên erdê dar û berên doza serxwebûna welat şax vedan û van daran her ku çû li her çar aliyên Kurdistanê meywe û fêkiyên xwe dan. Tirs û xofa niştimanperweriyê bera dilê dijminên gelê Kurd Dan.

Yek ji van şehîdan ku di dîroka Kurdistanê de ciyê xwe yê be hempa girtiye, hevalê nemir Faîk Bucak e. Faîk Bucak, di sala 1919'an de li Sêwrekê, li gundê hedroyê hate dinê. Xwendina pêşîn û a navîn li Sêwrekê kir. Xwendina Lîse li Diyarbekir qedîmand. Perweriya xwe a bilind li Fakulta bilind Stanbolê de qedand. Li Stanbolê, di salên xwendewaniya xwe de bi aktîfî dest bi xebatê kir. Di van salan de hem di nava xwendevanên Kurd û hem jî di nava xortên Kurd de xebatek bi serûber kir. Karê xwe yê siyasî bi aktîfî dimêşand.

Faîk Bucak, piştî xwendina bilind dest bi dageriyê (hekîm) kir. Piştî demekê wî dev ji dageriyê berda û berdevkî (ewuçat) kir. Di van deman de xebata xwe a siyasî xurtir kir û bi giranî xwe da vê xebatê. Xebata xwe êdî di nava gîrsa gel de dikir. Di nava gel de bi aktîfî propaganda Kurdperweriyê dikir.

Di wan deman de li başurî Kurdistanê tekoşînek çekdarî li dar bû. Gelê Kurd di bin serokatiya Partî Demokratî Kurdistanî Îraqê de rahiştibûn çek û li dijî dewleta qolonyalîsta Îraqê ji bo mafên xwe yê netewî demokratîk şer dikirin.

Şoreşa başurî Kurdistanê çiruskên agirê xwe dabû her çar aliyên welêt. Gelê Kurd bi vê şoreşa han şa dibûn û alîkarî û piştgiriya xwe jê qut nedikirin. Bi tesîta şoreşa başurî welêt, gelê Kurd di bîr û baweriyaya xwe a netewî de bîwertir dibû. Roj bir roj xwe bêhtir nas dikir, digîha zanîna doza xwe û bi vî awayî rivîna agir di dilê wan de gur dibû. Agirê şoreşa başurî welêt çiruskên xwe dabû Kurdên bakur jî.

Di vê demê de têkiliya Faîk Bucak bi tevgera berxwedana netewî a başurî Kurdistanê re çêdibe. Bi vê têkiliyê tesîta Kurdewariyê bi xurtî giraniya xwe dide ser wî û wî di kar û xebata xwe a siyasî de têkuztir û qewîntir dike. Ev têkiliyên han xebata wan pêşdetir dibe.

Bê guman kar û xebata wî a siyasî, ji ber çavên kolonyalistên Tirk nedireviya. Ew, ji ber vê yekê tim û tim di bin qontrola dewletê de bû. Faîk Bucak di jiyana xwe de gelek caran tên girtin. Carekê li Balikesîrê (bajarek Tîrkiye) nêzîkî salek di girtîgehê de dimîne. Piştî cunta leşkerî a 27'ê Gulana 1960'î, Faîk Bucak bi gelek ronakbîrên Kurd re hat nefî kirin û ew li welatên roava hatin bi cî kirin.

Faîk Bucak di dema xwe a nefîkirinê de jî vala ne dima. Wî tîkiliyên xwe hem bi hevalên xwe yê girtîxane û hem jî bi hevalên xwe yê siyasî re çû ne dikir. Bi wan re di nava tîkiliyên germ de bû û xebata xwe a siyasî bi saya van tîkiliyên germ berdewam dikir. Xebata wan, bêyî ku raweste berdewamî armanca xwe dikir. Ev xebata wan, bê guman bê encam neman. Xebata wan a hêja mane û armanca xwe a xas di avakirina "Partî Demokratî Kurdistanî Tîrkiye" —PDK-T— de dît. Bi vî awayî Faîk Bucak û hevalên xwe di sala 1965'an de PDK-T saz kirin. Di civîna pêşîn de Faîk Bucak wek sekreterê giştî yê Partî hate hilbijartin.

Damezrandina Partî Demokratî Kurdistan, bi taybetî ji bo Kurdên bakur û bi giştî jî ji bo tevgera rizgariya Netewa Kurd bidestxistinek mezin bû. Di mana siyasî de cara yekem li bakurî Kurdistanê partiyek xwedî naverokê siyasî û partiyek netewî dihat damezrandin.

Piştî damezrandina partiyê, xebata siyasî û bîr û bawerîya netewî tekuztir bû. Partiyê, li bakurî Kurdistanê, welatparezên ku dilê xwe dabûn doza Kurd û Kurdistanê, di hembezê xwe de civandin û her ku çû dora xwe firehtir kir. Bi firehbûna bingeha partiyê, zanîna netewî jî her ku çû şax vedida û aj da. Welatparêz û ronakbîrên Kurd xwe li dora partiya xwe dicivandin, xwe didan ser hev û doza xwe a netewî gav bi gav berûpeş dibirin.

Şiyarbûn û pêşdeçûna gelê Kurd a bi saya Partiyê ji ber çavên kolonyalistan nedireviya. Ev pêşdeçûna han bi xurtî saw û xof dixist dilê dijminê gelê Kurd. Dijmin dixwest bi awakî rê li ber vê pêşdeçûna han bigre û teqat û qudumê gelê Kurd bişkîne. Ji ber ku, dijmin bi van kiryarên berbiçav razî ne dibû. Wan dixwest ji destpêkê de rê li ber doza gelê Kurd bigrin da ku ew di nava gelê

Kurd de bingehêk saxlam negre û zu bifetise. Lê kefteleft û planên dijmin bê fêde bû. Ji ber ku, bîr û baweyî netewî a Kurdeyatiyê ji zu de di ser û mêjiyê gelê Kurd de meya bû, çalib girti bû. Listîk û nexşeyên wan êdî nikarîbûn wê bîrewerîya pîroz ji serê gelê Kurd derxinîn.

Piştî demek di ser avakirina Partiyê re derbas bû, dijmin windakirin û kuştina kadroyên partiyê ji xwe re kirin armanc. Wan dixwest bi vî awayî xebat û têkoşîna partiyê bidin rawestandî. Wan digo qey bi kuştin û windakirina kadro û ronakbîrên Kurd wê têkoşîna gelê Kurd raweste û mesele ji binî de bê çareser kirin.

Dijmin di serî de çavê xwe bera ser hevalê tekoşer Faîk Bucak dabû û her dem ew di bin kontrolê de dihiştin. Faîk Bucak, ji bo wan armanca pêşîn bû. Kuştina Faîk Bucak, ji bo wan kuştina doza netewa Kurd bû. Ji ber vê, wan ji zu de kemîn li ber wî danî bûn.

4'ê meha Tirmehê ji bo me rojek şîn û bîranîne ye. Ji ber ku, hevalê nemir Faîk Bucak di 4'ê Tirmeha 1966'an de, li bajarê Ruhayê ket kemînek xain a MÎT a Tirk û şehîd bû. Di wê rojê de mîrxas û ronakbîrêkî din ji nav me koç kir û çû diyarê şehîdên Kurd û Kurdistanê. Ew, bi anyasî û serbilindî ji nav gelê xwe veqetya. Ji ber ku, wî mîrîatek giranbiha ji gelê Kurd re hişt. Ev mîrat bû sedema şiyarbûn û pêşdeçûna bîr û bawerîya netewî û bi vî mîrata pîroz bi deh hezaran xort û keçên Kurd şiyar bûn û xwedî li doza xwe a netewî derketin.

Bi kuştina hevalê nemir Faîk Bucak, dijmin şa bû. Di armanca xwe de bi ser ket. Lê wana tiştêk ji bîr kiribûn. Bi kuştina Faîk Bucak, doza gelê Kurd nehat vemirandin. Li vajayî we şehîdkirina Faîk Bucak kîr û rîka gelê Kurd tujtir kir. Ew, bi doza xwe bêtir hatin girêdan û sûnda mirinê xwarin da ku, bidin ser rîya şehîdên xwe û ala ku wan dewrî wan kiribûn, li erdê nehêlin û bidin ser milên xwe. Dîrok û pêvajoka jiyane nîşan da, ku armanca dijmin puç derket û ew negihan xwestinê xwe.

Gelê Kurd bi çûna Faîk Bucak pir êşîya. Lê ji xebata xwe sar nebûn. Ala ku Faîk Bucak dabû ser milên xwe li erdê nehiştin. Sûnda mirinê li ser gora wî xwarin da ku dev ji dozê bernedin. Ew

bi dilekî rehet şandin cem şehîdên din. Bi vî awayî sekreterê yekem ê partiyê, hevalê nemir Faîk Bucak ket nav karwanê pêşîn ê şehîdên partiya me.

Piştî şehîdkirina wî, her çiqasî partiyê hin sergêjî derbas kirin jî, lê di demek kurt de partiyê xwe da ser hev û xebata xwe berdewam kir. Ji wê rojê û bi vir de bîr û bawerî û taqata Faîk Bucak a xebatê di têkoşîna partiya me de wek sîngekî dimîne.

Heta niha tevgera me a siyasî bi awakî firehî li ser vê mesele nesekiniye. Ev, wek kemasiyek mezin tê dîtin. Bê guman di her kemasiyan de sebeb hene. Lê divê meriv kemasiyên heyî êdî ji nav xwe bavê û rê li wan bigre. Ji kemasiyan fêre bigre û xwedî li hebûnên xwe derkeve.

Heta ku em xwedî heval û hevreyên ku bi mîrxasî canê xwe di ber vê dozê de dane, dernekevin; heta ku em giyanê wan ê têkoşerî di têkoşîna xwe a îro de nekin nîşan, emê nikaribin berê xwe bidin riyek rast. Beî wan, ev ê gelekî zor be.

Ji ber vê yekê, di her şaxê jiyane de, divê em xwedî li hebûnên xwe yên giranbiha û bi rumet derkevin, wan di têkoşîna xwe de jîndar bikin da ku em karibin berê xwe bidin xet û riyek rast.

Ango, çaxa em li rêber û sazîkerê Partiya xwe, li Faîk Bucak, Saîd Elçî û hwd. xwedî derkevin û wan di têkoşîna xwe de jîndar bikin, encex wî çaxî em karin kîna xwe li kolonyalîstan bison û di rîya serxwebûna welatê xwe de bi dijwarî tebikoşin.

Di roja me de, Em Rizgerîxwazên Netewiyên Kurdistanê -K.U.K- piştî konferansa xwe a duduwa; me hewl daye ku kêmasiyên dema çuyî berteraf bikin. Di pêvajokê me a nû de, emê bê tirs berê xwe bidin rastiya xwe û emê bi her awayî xwedî li hebûn û hejayiyên xwe derkevin. Di pevajok û bîrêweriya me a nû de li serî hevalê nemir Faîk Bucak, emê li hemû şehîdên xwe, bi ruhê wan ê têkoşerî xwedî derdikevin û emê wan di têkoşîna sexwebûna Kurdistanê de bikin al û pêşde biçin...

KÜRDİSTAN'DA SİLAHLI MÜCADELE SORUNU ÜZERİNE

GİRİŞ:

Kürdistan'da devrimci mücadelenin, yani Ulusal Kurtuluş Hareketinin geleceği son aşama silahlı mücadele aşamasıdır. Bunun böyle olması, Kürdistan Devrimci Hareketinin silahlı mücadeleye ve kan dökmeye olan merakından kaynaklanmıyor. Ülkemizin içinde bulunduğu durum ve bu durumdan kurtulmanın bir gereği olarak, silahlı mücadele, diğer tüm mücadele biçimlerinden ayrı olarak özgün bir yere sahiptir.

Toplumlar tarihinde ezenlerle ezilenler arasında sürekli bir mücadele söz konusu olmuştur. Bu mücadelenin temeli değişik sınıfların ekonomik çıkarlarında yatmaktadır. Temeli ekonomik olan mücadelenin başarıyla sonuçlanması için, her sınıf bu mücadelede değişik mücadele biçim ve yöntemlerini dener. Siyasi, ideolojik, demokratik, ekonomik, silahlı vb. Tüm bu mücadele biçimleri politik mücadele kavramı içinde yer alırlar.

Ulusal ve Toplumsal Kurtuluş savaşlarında belirli zaman aralıklarında politik mücadelenin herhangi bir biçimi diğer bir biçimin önüne geçebilir. Bunu belirleyen şey, o toplumun mücadele koşullarında içinde bulunduğu durumdur. Hangi süreçte, hangi mücadelenin ön plana çıkartılması gerektiğine toplumun öncü devrimci güçleri karar verirler. Ancak bu genel doğru, politik mücadelenin silahlı aşaması için uygulanabilir durumda değildir. Politik mücadelenin bir ögesi olan silahlı mücadele, tarihi süreç içinde kendine özgün bir genel doğru yaratmıştır. Bu da, ezen ve ezilenler arasındaki uzun süreli kavgada, savaşın yönünü tayin edebilecek son mücadele biçiminin silahlı mücadele olduğu olgusudur. Çünkü, gerek Ulusal Kurtuluş Hareketlerinde olsun ve gerekse Toplumsal Kurtuluşta olsun, sömürgeciler ve egemen burjuvazi, politik mücadelenin silahlı mücadele dışındaki biçimlerine yenik düştiklerinde, halka ve emekçi sınıflara karşı tek taraflı bir savaş başlatırlar. Bu savaştan amaç, sömürü ve sınıf egemenliğinin devamıdır. Sömürücüler tarafından halka ve emekçi sınıflara karşı başlatılan bu tek taraflı savaşa karşı, devrimci güçlerin silahlı mücadele ile karşılık vermelerinden başka bir çıkar yol yoktur.

Bu günkü aşamada Kürdistan Devrimci Hareketinin en önemli sorunlarından biri de devrimimizin silahlı aşamasına ilişkin sorundur. Silahlı mücadele olgusu, Kürdistan'ın iki parçasında (Güney ve Doğu) bir tartışma konusu olmaktan çoktan çıkmış durumdadır. Gerek bu parçalardaki, gerekse diğer parçalardaki yurtsever ve devrimci güçler, ülkemizin bu iki parçasında sürdürülen silahlı mücadelenin özüne ilişkin herhangi bir karşı tavır içinde değillerdir. Silahlı mücadelenin biçimine veya taktiksel olarak zaman ayarlamasına ilişkin bazı sorunlar varsa da, bunlar esas üzerinde etkili olmamaktadırlar. Ülkemizin bu iki parçasındaki silahlı mücadelenin genel anlamıyla devrimci ve yurtsever güçler tarafından kabul görmesinin elbetteki nedenleri vardır. Bunların başında, bu parçalarda silahlı mücadelenin uzun yıllardan beri sürdürülüyor olması ve silahlı mücadeleyi sürdüren güçlerin bizzat bu mücadele içinde siyasi bir kimliğe kavuşmuş ol-

malarından kaynaklanıyor. Bu güçler gerek örgütlenmelerinin başlangıç ve gerekse de gelişme dönemlerinde olsun, silahlı mücadeleyi politik mücadelenin diğer tüm biçimlerinin önüne çıkarmışlar ve silahlı mücadele koşullarında kurumlaşmaya doğru ileri adımlar atmışlardır. Diğer bir deyişle, silahlı mücadele, bu iki parçada (özellikle Güney Kürdistan'da) yurtsever-devrimci güçlerin bir yaşam tarzı haline gelmiştir. Gerek siyasi-ideolojik mücadele ve gerekse bu parçaların içinde bulunduğu özgün koşullar süreci olsun, silahlı mücadeleyi bu parçalarda tartışmasız bir duruma getirmiştir.

Siyasi ve ideolojik gelişme bakımından daha değişik bir süreç yaşayan ve diğer parçalara göre kendine has bazı özgüllükleri bulunan Kuzey-Kürdistan'da ise silahlı mücadele sorunu, bu günkü aşamada bile devrimci hareket içinde önemli bir tartışma konusudur. Görünen o ki, bu gidişle adı geçen konu uzun bir süre daha Kuzey-Kürdistan devrimci hareketininyakıcı sorunu olmaya devam edecektir. Zira, önümüzdeki dönem Kuzey-Kürdistan'da yeni gelişmeleri beraberinde getirecektir. Bu gelişmeler, kuşkusuz Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin silahlı mücadeleye yoğun bir şekilde hazırlandığı bir evre olacaktır. Bunu görmek için kahin olmaya gerek yok.

Silahlı mücadele olgusu, bu yönüyle şimdiye kadar olduğu gibi, bundan böyle de daha acil bir şekilde çözüm isteyen sorun gibi, bundan böyle de daha acil bir şekilde çözüm isteyen sorunlar listesinde devrimci hareketin gündemini işgal edecektir. "Şimdiye kadar" belirlemesinden kastımız, elbette ki, Kuzey-Kürdistan'da yaşanan bir silahlı mücadele aşaması değildir. Ancak, birçok örgüt arasında yıllarca sürdürülen birlik çalışmalarında, silahlı mücadele sorununun birlikler önünde önemli bir açmaz ve birlik çalışmalarını dumura uğratan önemli noktalardan biri olduğu bilinmektedir. Örneğin, dört yıla yakın bir süre devam eden HEV-KARİ çalışmaları döneminde, bu platforma katılan güçler arasında en fazla sorun teşkil eden konulardan biri de silahlı mücadele sorunu olmuştur. Hevkarî çalışmaları döneminden elde ettiğimiz deneyimler şunu açıkça göstermektedir ki, Kürdistan'da reformist çizginin savunucuları olan başta TKSP , PPKK vb. silahlı

mücadele sorununu da diğer tüm sorunlar gibi belirsiz ve ne zaman gündemleşeceği belli olmayan bir sürece er-telemektedirler. Bundan esas amaç, elbette ki silahlı mücadelenin herhangi bir süreçte gerçekleşeceğine olan inanç ta değildir. Daha ziyade silahlı mücadeleye olan inançsızlık ve Kürdistan Devriminin silahlı mücadele olmadan da gerçekleşebileceği reformist düşüncenin bir gereği olarak tavır belirlemektedirler. Zira, bu güçlerin pratik icraatları da iddiamızı kanıtlamaya yeterlidir. Silahlı mücadeleye yönelik en ufak bir hazırlık içinde olmadıkları gibi, programlarında yer aldığı biçimde dahi kendi kadro ve kitleleri içinde bile konu hakkında en ufak bir ajitasyon ve propaganda çalışmasına bilinçli olarak girmemektedirler. Aynı şekilde, silahlı mücadeleye ilişkin her sorunda veya Kürdistan'daki en ufak bir çatışma ve eyleme yönelik tavır belirlemelerde de, özünde silahlı mücadele aşmasına karşı olduklarını göstermektedirler.

Silahlı mücadelenin zamanlamasına ve bazı taktik yanlışlıkları belirtmek başka, silahlı mücadeleye tümünden karşı olmak ise tamamen başka şeylerdir. Birincisi, silahlı mücadeleden yana güçlerin, bu mücadelenin taktiklerine ilişkin ayrı görüşlere sahip olmaları anlamındayken ve taktiği yanlış gören güçlerin doğrusunu hayata geçirmek için yoğun bir çaba içinde olmalarını gerektirirken, ikincisi silahlı mücadele sorunundan da öte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin stratejisi üzerinde temel görüş ayrılıklarının var olduğu anlamındadır.

Kürdistan'da iki temel çizginin, radikal ve reformist çizginin var olduğu ve bunların sürekli bir hesaplaşma içinde olacakları tespitimizin bir nedeni de silahlı mücadele sorunudur. Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (K.U.K) hareketimiz, kendini geçmişten beri radikal hattın temel savunucularından biri olarak telaki etmektedir.. Bu doğrultuda üzerine düşen görev ve sorumluluklardan bir an dahi kaçınmamıştır. Zaman zaman örgüt içi sorunların yoğunlaştığı ve hareketimizin radikal çizgisinin tehlikeye girdiği anlar olmuştur, ama, bütün bunların üstesinden gelinmesi de bilinmiş ve radikal hattımız göz bebeğimiz gibi korunmuştur.

Devrimci hareketimizin silahlı mücadele konusunda açık ve net

bir perspektifi olmasına rağmen, sorunun giderek daha yakıcı bir önem arzemesi itibarıyla, silahlı mücadeleyi ve bunun Kürdistan'daki toplu bir şekilde ele almayı gerekli gördük. Özellikle yaşanan süreçte, devrimci hareketin bu sorunu tartışma gündeminin başına alması gerektiği inancındayız. Zira, hazırlıklar da bu mücadele esas alınarak sürdürülmelidir diyoruz. Bunu derken, silahlı mücadelenin hemen patlak vermesi gerektiği noktasından hareket etmiyoruz. Böylesi bir durum söz konusu olabileceği gibi, bir müddet daha gecikebilir de. Ancak, silahlı mücadele koşullarının doğduğu andan itibaren, devrimci hareket hazırlıklarını tamamlamış bir şekilde olayın içinde yer almalıdır. Bundan da öte, eğer devrimci hareket hazırlıklarını tamamlamışsa silahlı mücadele koşullarını bizzat kendisi yaratmalıdır. Aksi taktirde devrimde iddialı güç olma sorunu hayalden öte bir şey olmaz. Başlangıçta esas olan kadroların eğitilip geliştirilmesi sorunudur. Bunların doğru bir program çerçevesinde biçimlendirilmeleridir. Bundan sonrası ise devrimci önderlik ile halk arasındaki ilişkilere bağlıdır. Halkın ise, kendine özgü olanı renk renk bezemelerle dokumaya muktedir olduğu bilinmektedir. Buna devrimci önderlik, kadroların bilinç, güven, fedakarlık ve cesaretleri de eklenirse geriye önemli bir sorun kalmaz.

ULUSAL VE TOPLUMSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNDE SİLAHLI MÜCADELENİN ÖNEMİ

Ulusal Kurtuluş Hareketlerinde silahlı mücadelenin yeri ve önemi, özellikle II. dünya paylaşım savaşından sonra peş peşe gündemleşen dünyanın dört bir alanındaki Ulusal Kurtuluş Mücadelelerinde açık bir şekilde belirmişdir. Asya, Afrika, Latin Amerika, Hindî Çini vb. alanlarda bu süre zarfında başarıya ulaşan Ulusal Kurtuluş Hareketleri sürecinde, silahlı mücadele olgusunun, Ulusal Kurtuluş sürecinde savaşın kazanılması için esas ve temel bir mücadele biçimi olduğu açığa çıkmıştır.

Silahlı mücadele sorunu veya diğer bir deyişle devrimde zor kullanma sorunu, elbette ki, sadece Ulusal Kurtuluş Hareketlerine

özgün bir sorun değildir. Aynı şekilde, burjuva diktatörlüklerine karşı verilen sosyal-sınıfsal mücadelelerde ve hatta doğanın diğer alanlarında da diyalektik zorunlu bir özelliğidir. Diyalektikte nicel ve nitel değişimler diye bir kural vardır. Bu kurala göre, gerek doğada ve gerekse toplumlarda olsun, nicel değişimler, sonunda nitel-radikal patlamalarla tamamlanırlar. Bu konuda Stalin şöyle der: "Metafiziğin tersine, diyalektik, gelişim sürecini, içinde nicel değişimlerin nitel değişimlere varmadığı basit bir büyüme süreci olarak değil, fakat önemsiz ve göze görünmeyen nicel değişimlerden, görünen ve radikal nitel değişimlere geçtiği, içinde nitel değişimlerin derece derece değil fakat hızlı, ani olarak ve bir halden ötekine sıçramalarla meydana geldiği bir gelişme olarak mütalaa eder; derece derece ve hissedilmez nicel değişimlerin birikişinin zorunlu sonucudurlar." (J. Stalin, Aktaran Felsefenin Temel İlkeleri, Georges Politzer. Say. 62)

Alıntıdan da açıkça anlaşılacağı gibi, diyalektik, bir sürecin aşılmasını iki ayrı, ama birbirine bağlı değişimle olanaklı görür. Bunlar birbirine sıkı sıkıya bağlı ve olmazsa olmaz şeklinde iç içe geçmiş durumdadırlar. Birinin olmaması halinde diğeri de olmaz. Nicel değişimler, bir devrim sürecinde devrimci önderliğin her türlü politik faaliyetini kapsamına alır. Örgütlenme, kitleleri bilinçlendirme, mevcut yasal olanaklardan faydalanma, burjuva mekanizması içinde gedikler açma vb. vb... Nitel değişim, yani değişimin radikal aşaması ise, tüm bu nicel gelişmeler üzerinde yükselerek, düşmanın yerle bir edildiği, mevcut durumdan başka bir duruma şekilde değil, nitelikte bir değişiklik yaparak geçişin ifadesidir. Marks'ın deyişiyle, Bu aşama, yani devrimin zor aşaması "devrimlerin ebesi"dir. Bununla yeni bir yapı yaratılır.

Silahlı mücadelenin veya zorun gereğine değinirken, bu yüzden mücadelenin diğer biçimlerinin dikkate alınmadığı veya politik mücadelenin silahlı mücadele dışındaki tüm biçim ve yöntemlerinin reddediği imajı çıkarılmamalıdır. Mücadelenin her yöntem ve biçimini uygulamaktan yana olmak başka, silahlı mücadele olgusunun devrimimizde ayrıcalıklı ve temel bir mücadele biçimi olduğunu söylemek başka ve her ikisini birde savunmak başka

şeylerdir. Sadece birinci noktayla yetinenler, çok açık olmasa bile, utangaç bir şekilde silahlı mücadelenin önemini küçümsemekte ve hatta tümüyle redetmektedirler. İkinci tezin sahipleri de silahlı mücadele dışında diğer tüm mücadele biçimlerini reddederken, gerçek devrimci görüş olan üçüncü düşünce; her türlü mücadele biçimini uygularız, ama, silahlı mücadele de temel mücadele biçimimizdir. Bunun ülkemiz devriminde ayrıcalıklı bir yeri vardır ve özellikle belirtilmesi gereklidir. Hazırlıklar ve diğer tüm çalışmalar, silahlı mücadele aşaması her an göz önünde bulundurulacak yapılmalıdır, der. Bu konuda tüm dünya halklarının ve devrimci güçlerinin sempatisini kazanmış, dünyanın en güçlü emperyalist devletlerine karşı bağımsızlık savaşını zaferle sonuçlandırmış; sayıca az, ekonomik olarak geri bıraktırmış, geçmişte köle olup da bu gün bağımsız ve özgür bir ortamda toplumsal gelişmesini sürdüren Vietnam Halkının büyük askeri önderi General Vo Nguyen Giap şunları söylemektedir: "Politik mücadeleden silahlı mücadeleye geçiş, tam bir hazırlık isteyen büyük bir dönüm noktasını teşkil eder. Eğer ayaklanma sanatsa, bu sanatın muhtevasının esas bir noktası da her devrin politik konjonktürüne uydurulmuş yeni mücadele şekillerine geçişi yönetmek ve her devrin politik mücadelesiyle silahlı mücadelesi arasında doğru bir ilişkiyi muhafaza etmektir."(Vo Nguyen Giap, Vietnam'da Halk Savaşı ve Amerika, Say. 66, abç.)

Silahlı mücadele ile politik mücadele arasındaki ilişkileri bu şekilde açıklayan Giap, silahlı mücadelenin önemi hakkında da şöyle der; "Partimiz, Vietnam Devrim Hareketinin tam gelişme halinde olduğu bir sırada doğmuştur. Parti daha başından itibaren köylüleri yönetmiş, onları ayaklandırıp Sovyet'ler kurma yoluna götürmüştür. Yani devrimci iktidarın ve silahlı mücadelenin sorunlarını çok çabuk anlamıştır. Marksizm-Leninizmin öğrettiği üzere, ne olursa olsunlar, bütün devrimler için iktidar sorunu her zaman ön planda gelmiştir. Devrim iktidarının kuruluşu yolunda olduğu gibi. 'Biricik kurtuluş yolu', 'kitlelerin silahlı mücadelesidir.'" (A.g.e. Say. 59, Siyahlar Giap'a ait.)

Silahlı mücadele bir devrimin başarıyla sonuçlandırılması için "biricik kurtuluş yolu"dur. Bu, silahlı mücadelenin dışında di-

ğer mücadele biçimlerinin reddedildiği anlamında değildir. Açık-
tır ki, devrim sürecinde her mücadele biçimi yerli yerine oturtul-
madığı sürece başarılı olmak olanaksızdır. Bu yüzden, değişik
mücadele biçimleri arasındaki diyalektik bağı olduğu gibi görmek
zorunludur. Sömürgeciliğe, emperyalizme ve yerli işbirlikçilere
karşı verilecek bir ulusal kurtuluş savaşının başanya ulaşması
için gerekli tüm mücadelebiçimleri elbette kullanılacaktır. Sömür-
ge ve ezilen-mazlum bir halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadele-
sinde kullanacağı her mücadele yöntemi meşrudur. Bunun aksini
iddia etmek olanaklı değildir. Yalnız, bunu belirlerken, devrimi
örgütlemeyi önüne hedef olarak koymuş devrimci bir önderliğin
mücadelenin her biçimini hayata geçirmeye hazır olması gerek-
tiği gibi, Giap'ın deyimiyle "her devrin politik mücadelesiyle
silahlı mücadelesi arasında doğru bir ilişkiyi muhafaza etmesi" de
gereklidir. Çünkü, sonuca silahlı mücadele ile varılacaktır. Bundan
hareketle örgütlenmede, ajitasyon ve propagandada, politik ça-
lışmanın diğer alanlarında devrimci hareketin geleceği son aşama
sürekli göz önünde bulundurulmalı ve hazırlıklar bu aşamaya uy-
gun bir şekilde sürdürülmelidir.

Devrimci bir yapının, devrim sürecinde üstlendiği tüm mis-
yonları mümkün olduğu oranda eksiksiz yerine getirmesi gerekir.
Olaylara ve gelişmelere dışarıdan seyirci değil, bizzat gelişmelerin
öncüsü durumuna gelmeden devrime öncülük etmek mümkün
değildir. Aynı şekilde, tüm bir mücadele sürecini "doğacak fir-
satların" beklentisine terkederek, kitlelerin ihtilal potansiyelleri-
ni köreltmek devrimci yapıların görevi olamaz. Silahlı mücadele
olgusunun devrimci süreçte varılacak son ve kaçınılmaz aşama
olacağı gerçeği bir an dahi göz ardı edilmeden politik mücadele
ve örgütlenme çabaları hızlandırılmalı ve bu çalışmalar bir üst aşı-
maya sıçratılmalıdır. Bu konuda Giap, Vietnam Ulusal Kurtuluş
Hareketinin zengin deneyimini Lenin'in silahlı ayaklanmaya iliş-
kin öğretisi içinde şu şekilde ifade eder; "V. Lenin ayaklanma-
dan söz ederken şuna değiniyordu: 'ayaklanma bir komplo üze-
rine' değil, 'kitlelerin devrimci gelişmesine dayanmalıdır.' Artık
kitlelerin politik hareketine güvenmeme gereği, silahlı ayaklanma-

nın ve ayaklanma hazırlıklarının söz konusu olduğundan değildir; aksine olarak, devrimci kitlelerde derin bir politik hareket olmadıkça muzaffer bir ayaklanma söz konusu olamaz. Hatta, silahlı ayaklanmayı iyi hazırlamak için başta gelen ve en önemli çalışma kitleler nezdinde propaganda yapmak, onları örgütlemek, 'ulusal selamet örgütlerini genişletip sağlamlaştırmaktır.' Ancak sağlam politik örgütlerden hareket edilerek askerlik öncesi örgütleri kurmak, devrimci kitlelere sıkı sıkıya bağlı ve böylece harekatta bulunup gelişebilecek küçük gerilla gruplarının kurulmasına doğru gitmek mümkündür." (A.g.e. Say.67)

Silahlı mücadele, başta da belirttiğimiz gibi, devrimci güçlerin, ezilen halkların ve emekçi sınıfların çok arzuladıkları bir mücadeleye değildir. İnsanlığın düşünülebilecek en mükemmel bir refah düzeyinde yaşamasını hedefleyen ve bu uğurda her türlü acılara katlanan devrimci güçler, insan yaşamının ne denli değerli olduğunu sömürgeci ve emperyalist güçlerden çok daha iyi bilirler. Sömürücü güçler ile ezilen sınıf ve halklar arasındaki temel farklılıklardan birisi de insana bakış açısıdır. Bundandır ki, kan dökmek, sonu yığınla acılara gebe savaşlara girmek devrimci güçlerin istemi değildir. Ne var ki, sömürü düzenlerinde her şey ezilen halkların ve toplumun devindirici güçlerinin istemine göre ayarlanmıyor. Sömürgeci ve egemen sınıfların varlıkları bu istemlerin ciddi engeller oluşturuyor. Sömürü düzeni var olduğu müddetçe de bu engelleri aşmak için savaşmak bir zorunluluk halini alıyor. "Savaş, emperyalizmin ve insanın insan tarafından sömürülmesi düzeninin bir ürünüdür. Lenin, 'savaş, her zaman ve her yerde, sömürücülerin kendileri tarafından, yönetici ve baskıcı sınıflar tarafından başlatılmıştır' der. Emperyalizm ve insanın insan tarafından sömürülmesi düzeni var oldukça, gerici, gerici yönetimlerini korumak, ve ezilen ulusları ve halkları savaşa sürüklemek için, daima silahlı kuvvete güveneceklerdir. Bu, insan iradesinden bağımsız, objektif bir kanundur." şeklinde soruna açıklık getiren Lin Piao, sorunun çözümü için de şöyle demektedir; "Emperyalistlerin ve onların uşaklarının saldırı savaşı ve silahlı baskıları karşısında, ezilen uluslar ve ezilen halklar ne yapmalıdırlar? Boyun eğip sonsuza kadar köle mi kalacaklardır, yoksa bir muka-

vemet hareketi içinde ayağa kalkarak kurtuluşçuları için mi savaşıyorlardı? Son çözümlemede, mesele, emperyalistlerin ve onların uşaklarının silahlı saldırılarına ve silahlı baskılara karşı kısasa kısas savaşıp savaşmama meselesidir, onlara karşı bir Halk savaşıma girişmeye cesaret edip etmeme meselesidir. Bu, gerçek devrimcileri ve Marksist-Leninistleri, sahtelerinden ayırdeden en sağlam mihenk taşıdır." (Yaşasın Halk Savaşının Zaferi, Lin Piao, Say. 50-51)

İşte üzerinde durulması gereken nokta budur. Sorun savaşmaya cesaret edip etmeme sorunudur. Yoksa savaşmak gereklidir, değildir sorunu değildir. Savaşmayı biz istemedik ve istemiyoruz. Fakat savaşmak zorunda olduğumuzu da biliyoruz. Savaşmadan Ulusal Bağımsızlık, Demokrasi ve parçalanmış ülkemin birleştirilmesi sorununun sonsuza dek bir hayal olarak kalacağını bilincindeyiz. Bağımsız, demokratik ve birleşik bir Kürdistan ise, mutlaka ve mutlaka yaratılmalıdır diyoruz. Kölece yaşamaktansa, savaşarak şereflice ölmek daha iyidir. Kaldı ki, savaşarak amacına ulaşmamış bir ezilen-mazlum halka, dünya tarihi henüz şahit değildir. Her haklı savaşın sonucu başarıyla simgelenmiştir.

Bu genel belirlemelerden sonra, şimdi de ülkemiz Kürdistan'da silahlı mücadelenin önemine değinmek gerekiyor. Kürdistan'da silahlı mücadele, geçmiş ve günümüz değerlendirilerek yerli yerine oturtulmadan, silahlı mücadelenin ülke özgülündeki biçimi tespit edilmeden, savaşa soyunmak daha başından itibaren yenilgi olur. Oysa ki, biz mutlaka, ama mutlaka kazanmak zorundayız!...

KÜRDİSTAN TARİHİNDE SİLAHLI MÜCADELENİN YERİ VE ÖNEMİ

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin önündeki silahlı mücadele aşamasını ve bu aşamanın ülke özgülündeki biçimlerine değinmeden önce, silahlı mücadele olgusunun Kürdistan tarihinde ne türden bir rol oynadığı konusuna açıklık getirmek gerekiyor. Çün-

kü, bu gün ve gelecek için yapacağımız belirlemeler hiç bir şekilde tarihi geçmişimizden kopuk değildir. Doğal bağlarla ona bağlıdır. Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Hareketinin her türlü zorluk ve acılarını göze alarak yola koyulmuş devrimci bir hareket olarak, her şeyin bizimle başladığı veya başlayacağı soyut ve inkarcı temelinden hareket edemeyiz. Ne Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi bu gün gündemleşmiştir, ne de Ulusal Kurtuluşu sağlamanın kaçınılmaz bir yolu olan silahlı mücadele olgusu. Her ikisi de Halkımızın direniş tarihinde defalarca gündeme gelmiştir. Dönemsel yanlışlık ve eksiklikler, hiç bir şekilde o dönemin tümünün reddini beraberinde getirmez. Getirmemelidir. Geçmiş tarihimizde de, silahlı mücadele aşamalarında, hareketlerin öncülükleri belirli yanlışlıklar yapmışlardır. Silahlı mücadele aşamasında gerekli taktikleri geliştirememişler veya halk kitlelerinin güçlü potansiyellerine tam anlamıyla yön verememişlerdir. Bunlar dün olduğu gibi bu gün de olabilir. Devrimci Hareket, bu gün de yığınla yanlışlıklar içindedir. Bunların değerlendirilmeleri ve yanlışlıkların geniş halk kitleleri tarafından kabul görmeleri, belki bir veya bir kaç kuşak sonraki devrimciler tarafından yapılacaktır. Nasıl ki, biz, bundan önceki hareketlerin değerlendirmelerini bu gün yapıyorsak...

Kürdistan'da silahlı mücadele, ülkenin yabancı istilalara maruz kaldığı dönemden başlayarak, değişik zaman aralarıyla günümüze dek devam etmiştir. Özellikle sömürgeciliğin Kürdistan'a girdiği 16. Yüzyıl başlarından itibaren, Kürt Halkı, ülkesini ve değerlerini yabancı istilacılara karşı korumak için silaha sarılmıştır. Kürt Halkının yabancı istila güçlerine karşı silahlı direnişe geçmesinin en önemli nedeni, kuşkusuz, ülkeyi denetim altına almak isteyen yabancı güçlerin saldırgan ve barbarlıklarından kaynaklanıyordu. Sömürgeci-feodal Osmanlı İmparatorluğu, İmparatorluğun nüfuz alanını Orta-Doğu'dan Afrika kıtasına yayma çabalarını gündemleştirirken, bu saldırgan ve istilacı emellerinin Kürdistan topraklarından geçerek hayat bulacağını bilincindediler. Diğer yandan, dönemin bölgedeki diğer bir güçlü imparatorluğu olan Safevi devleti de, Kürdistan topraklarıyla uzun bir ortak sınırı paylaşıyordu. Gerek Osmanlılar ve gerekse İran'lı-

lar, sömürgeci ve yayılcı politikalarında başarıya ulaşmak için, öncelikle Kürdistan topraklarının denetim altına alınması gereğine inanıyorlardı. Bu alan her iki sömürgeci-feodal imparatorluk için de bir tampon bölge ve diğer alanlara yayılmak için bir üs durumundaydı. Sömürgeci istilacıların bu amaçları, Kürdistan toprakları üzerinde, ülkenin tüm değerlerini tahrip edecek ve uzun yıllar devam edecek savaşları beraberinde getiriyordu. Böylece, Kürt halkı, iki sömürgeci ve yayılcı imparatorluğun barbarca baskılarına maruz kalıyordu. Daha önceleri de, islamiyetin bölgeye yayılmaya başladığı dönemlerdeki Arap istilası döneminde olduğu gibi, Kürt Halkı, bu kez de yabancı istilacılara karşı dış bir direniş savaşına girdi. Bu savaş, elbette ki, günümüzde var olan modern tarzdaki bir Ulusal Kurtuluş savaşı niteliğinde değildi. O dönemin toplumsal yapısı, verilen savaşın modern anlamda Bir Ulusal KÜrtuluş savaşı olmasına uygun değildi. Ekonomik ve toplumsal gelişme düzeyi, bu savaşların tüm bir halka mal olmasına yeterli düzeyde değildi. Dolayısıyla, bu geri toplumsal yapı içinde gündemleşen savaşlar, halkçı öze sahip olmalarına rağmen, günümüz koşullarındaki modern Ulusal Kurtuluş savaşları ile önemli farklılıklar göstermekteydiler. Fakat, esas olan, Kürt halkının yabancı istilaya karşı direnme ruhu ve bu ruhun silahlı mücadele ile bütünleşmesi olgusudur.

Bu doğrultuda Kürdistan tarihine bakıldığında, adeta bir silahlı direnişler tarihi ile karşılaşmaktayız. Daha 19. Yüzyılın başında, 1806 yılında, Abdurrahman Paşa'nın sömürgeci-feodal Osmanlı imparatorluğuna karşı silahlı başkaldırısı, tarihimizde silahlı mücadelenin ne denli köklü olduğunu kanıtlamaktadır. Kürdistan tarihi derken, elbette ki yakın tarihimizi kastediyoruz. Özellikle de, Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi tarihinden sonraki dönemleri. Esas sorun, bu günkü aşamada Ulusal Kurtuluş Hareketimizin silahlı mücadele perspektifine ışık tutmak olduğundan, yakın tarihi irdelemek yeterlidir diyoruz. Konumuz itibarıyla, bizi ilgilendiren yön ise, bu tarihi süreçte Kürt halkının silahlı mücadele geleneğidir. Bu gelenekle günümüz arasında ortak bir çok özellikler mevcuttur. Bu ortak payda, hareketin o gün ol-

duğu gibi, bu gün de yabancı egemenliğe karşı yönelmesi ve hareketin halkçı özüdür. Bizi ilgilendiren esas yn de budur.

1806 yılındaki Abdurrahman Paşa önderliğindeki silahlı direnişi, 1818 yılında, Van ve Beyazıt Yöresinde başgösteren ve tarihte Bilbas direnişi olarak bilinen hareket takip etti. Bu hareket, sadece kendi bölgesi ile sınırlı kalmadı ve İnan'a (Doğu Kırdistan) da yayılarak, buradaki Kürt aşiretlerini de harekete geçirdi. Yabancı egemenliğe ve sömürgeciliğe karşı Kürt halkının silahlı direnişi, ülkenin hemen her bölgesinde gndemleşiordu. O zamanlar Osmanlı sömürgeciliğinin imparatorluk sınırları içinde kalan bu günkü Güney Kürdistan topraklarında da 1826 yılında Emir Muhammed Paşa önderliğinde bir hareket gelişti. Emir, silahlı mücadele sonucu bağımsızlığını ilan etti. Kendi adına para bastırdı ve bazı devletlerle diplomatik ilişkiler geliştirdi. Emir Muhammed Paşa hareketinden sonra, 1828-1829 yıllarında, Hakkari, Botan, Musul ve Bitlis'i içine alan geniş bölgede birinci Yezdan şer silahlı ayaklanması gndemleşti. Kürdistan'da direnişler birbirini izliyordu. Ardı arkası kesilmeyen direnişler, her defasında yenilgiye uğrasalar bile, diğer direnişler tarafından takip ediliyorlardı. 1829-1830 yıllarında Cizre hükümdarı Emir Bedirhan Sait Bey önderliğindeki silahlı direnişi, 1831-1835 yılları arasında gündemleşen dört yıl devam eden Revanduz'lu Mehmet Bey önderliğindeki hareket izledi. Bu hareketten sonra, Sincar dağı, Akçadağ ve Alacadağ silahlı ayaklanmaları gndemleşti. Daha sonra sırasıyla, 1853-1858 Botan'da ikinci Yezdan şer Hareketi, 1878'de Hakkari, Behdınan ve Botan'da Bedirhan'lar hareketi, 1880'de şeyh beydullah Nehri Hareketi, 1881, 1885, 1895'te Hakkari bölgesindeki değişik silahlı başkaldırılar, 1908-1914 Musul'da şeyh Abdselam Barzani Hareketi, 1918'de şeyh Mehmed Berzenci'nin İngiliz emperyalizmine karşı silahlı mücadelesi ve 1921'de bilinen Koçgiri silahlı halk hareketi gndemleşti.

Koçgiri silahlı Halk hareketinden sonra, Kürdistan'ın siyasi yapısında yeni bazı değişiklikler söz konusu oldu. I. Emperyalist paylaşım savaşı döneminde Sevr antlaşmasıyla özerk bir Kürdistan'ın oluşturulması karar altına alınmıştı. Ancak, savaştan sonra, 1923 yılında emperyalist ve sömürgeci devletler Lozan'da

yaptıkları görüşmeler sırasında Sevr antlaşmasının hükümlerini çiğneyerek, yeni ve kendi koşullarına uygun bir şekilde, Kürdistan'ın siyasi statüsünde iki parçalı bir sömürge terimine son vererek, ülkeyi dört parçalı bir sömürge haline getirdiler. Böylece, Osmanlı imparatorluğunun mirasçısı yeni TC, Irak ve Suriye'yi elinden çıkarmakla, Kürdistan'ın iki parçasını da bu devletlere ve emperyalist mandat güçleri olan İngiliz ve Fransızlara bıraktı. Ülkenin en büyük parçası olan Kuzey Kürdistan'ın ise kendi sömürgeci denetiminde kalmasını sağladı. Zaten verilen tavizlerden de esas amaç buydu.

Lozan'daki bu antlaşmadan sonra, Kürdistan'daki silahlı direniş hareketleri de birbiri ardınca gündemleşmeye başladı. Bu dönemki Kürdistan silahlı Halk hareketlerinin en önemli özelliklerinden biri, geçmiş dönemki hareketlere kıyasla daha fazla siyasi talepler öne sürmeleri ve daha geniş bölgeleri etki alanları içine almalarıdır. Gelişen toplumsal ve sosyal yapıya paralel olarak silahlı halk hareketlerinin niteliğinde de bazı gelişmeler söz konusu olmuştur. Bu gelişmelerle birlikte, 1925'te başlayan ve önderinin adı ile anılan Şeyh Sait silahlı Halk hareketi, bu gün bile Kürdistan'lı yurtsever güçlerin belleğinde tüm canlılığı ile yaşamaktadır. Kemalist diktatörlüğe karşı, Kuzey Kürdistan'da halkımızın en güçlü bir cevabı ve bu günkü mücadelemiz açısından bizlere önemli miraslar bırakan 1925 Şeyh Sait, 1928 Sason, 1928-1934 Ağrı, ve 1936-1938 büyük Dersim silahlı halk hareketleri, Kürt halkının silahlı mücadele geleneğinin en çarpıcı örneklerindedirler.

Kürdistan'ın dört parçalı bir sömürge statüsüne getirilmesinden sonra baş gösteren Ulusal Direniş hareketleri sadece ülkenin Kuzey parçasına özgün bir gelişme değildi. Aynı şekilde, Güney ve Doğu Kürdistan'da da benzeri gelişmeler yaşanıyordu. Kürt Halkı, ülkenin dört bir köşesinde silaha sarılarak, yabancı egemenliğe karşı bir ölüm-kalım saveriyordu. Güney Kürdistan'da 1932'den başlayarak günümüze kadar kısa aralıklarla süregelen Güney Kürdistan Halkımızın Ulusal Diraniş Mücadelesi, bu gün hak ettiği saygınlığı elde etmiştir. Dost ve düşmanın da kabul ettiği güçlü bir silahlı potansiyel yaratılarak, Kürt halkının Kurtuluş müca-

delesi doğrultusunda seferber edilmiştir. Binlerce Kilometre kare-genişliğindeki bir alan Kürt halkının savşçı güçleri olan Peşmerge ordusunun denetimine girmiş, ülke topraklarının önemli bir kısmı adeta bağımsızlığına kavuşmuştur.

Doğu Kürdistan'da da, daha 1920'li yıllardan itibaren silahlı direniş hareketi doruğa çıkmış ve Sımko önderliğindeki silahlı direniş hareketi 1921 yılından 1930'a kadar sürekli bir gelişim göstermiştir. II. emperyalist paylaşım savaşı sırasında ortaya çıkan politik durumdan faydalanan Kürt halkı, Doğu Kürdistan'da Mahabat Kürt Cumhuriyetini oluşturmuştur. (Ocak 1946) Ne var ki, bu ilk Kürt Cumhuriyeti, kısa bir süre sonra dağılmış ve liderleri idam edilmiştir. Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin başarısızlıkla sonuçlanmasındaki en önemli nedenlerden biri de, Cumhuriyet liderlerinden büyük bir kısmının silahlı direnişe taraftar olmadıkları gösterilebilir. Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin yıkılmasından sonra, uzun bir süre silahlı mücadelenin görülmediği Doğu Kürdistan'da, faşist İran Şahı'nın devrilmesiyle birlikte, Kürt halkı yeniden silaha sarılmıştır. Bu silahlı mücadele, günümüze kadar da çeşitli düzeylerde süregelmektedir.

Görüldüğü gibi, Kürdistan tarihi adeta bir silahlı direnişler tarihidir. Sömürgeciliğe ve yabancı egemenliğe karşı Kürt halkının özgürlük için direnme tarihidir. Kürt halkı, her direnişin sonunda maruz kaldığı ağır kayıplara ve acılara rağmen, sorununun nihai olarak zor kullanarak çözülebileceği inancından bir an olsun bile şaşmamıştır. Bunun için de direnişlerini sürdürmüştür. Düşmanın kılıç, top ve tüfekte ülkeyi istila ettiği, halkımızı tarihte benzerine az rastlanır bir barbarlıkla katlettiği gerçeği, Kürt halk kitlelerinin bilinçlerinde önemli bir yeri işgal etmiştir. Bundan hareketle, düşmanın tüm barbarlıklarına karşı, halkımızın da silaha sarılmasından başka çıkar yol kalmamıştır.

Kürt Halkı, tarihi sürecindeki bu silahlı mücadeleler sonucu maddi ve insani gücünden çok şey kaybetmiştir. Katlanılamayacak acılara maruz kalmış, yüzbinlerce Kürt insanı kırıma uğramış, ülke ve halkımız korkunç bir felaketle karşı karşıya gelmiştir. Çekilen bu acıları tarif etmenin olanağı yoktur. Ne var ki, çe-

kilen tüm bu acılara, verilen bu kayıplara rağmen Kürt halkı, direnme ve savaşma ruhunu bir yaşam tarzı haline getirmiştir. Kölece yaşamaktansa, şereflice ölmeyi tercih etmiştir. Bu yönüyle olaya bakıldığında, geçmiş tarihimizde görülen bu direniş hareketleri günümüze önemli bir miras birikimi bırakmışlardır. Bu miras, Kürt halkının direnme ve savaşma mirasıdır. Bu miras, en değerli varlık olan insan yaşamının bile, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde düşünülmeden feda edilmesi gerektiği mirasıdır. Bu miras, ezilen ve mazlum bir halk olarak, sömürgeciliğe ve yabancı egemenliğe karşı taslimiyeti reddeden ve direnişi hayatın her alanında hakim kıldıran mirastır.

Yakın tarihimizde gündemleşen Kürt halkının silahlı direniş mücadelesi, bir gerçeği daha tüm açıklığıyla kanıtlamıştır. Silahlı direniş, belirli dönemlerde yenilgiye uğrayabilir. Ondan sonra gelecek direnişlerden bir kısmı da yenilgiyle sonuçlanabilir. Ancak, Kürt halkı tamamen imha edilemez. Ve bu halk var olduğu müddetçe de direnme savaşları devam eder. Sonuç zaferle taçlanıncaya kadar...

Güney ve Doğu Kürdistan'da geçmiş dönemde yaşananlar, bu bağlamda iki anlamlı örnek oluşturmaktadırlar. Güney Kürdistan'da yarım asırdır süregelen silahlı mücadele, tarihi süreç içinde defalarca ağır yenilgilere maruz kalmıştır. Halkımız, soykırımı, zoraki göç ettirme, baskı ve şiddetin her türlüyle karşı karşıya geldi. Ancak, O, silahlı direnme geleneğinden vazgeçmedi. Her yenilgiden sonra daha güçlü bir şekilde sömürgeci düşmanın karşısına dikildi. Geline aşamada ise, önemli kazanımlar elde ederek, bütün bir Güney halkı silahlı mücadeleyle bütünleşmiş durumdadır. Sömürgeci-ırkçı Saddam diktatörlüğüne karşı kahramanca bir direniş mücadelesi veriliyor. Bu silahlı mücadele, ülkenin önemli bir toprak parçasını kurtarılmış alanlar durumuna getirmiştir bile. Kurtarılmış alanların önümüzdeki süreçte daha da genişleyerek, tüm bir Güney parçasının bağımsızlığına doğru adım adım yaklaşıldığı daha şimdiden görülmektedir.

Kürdistan'ın Doğu parçasında da silahlı direnme ile ilgili olarak önemli deneyimler mevcuttur. Mahabat Cumhuriyetinin sonuna doğru, Cumhuriyetin belirli önder kadroları silahlı diren-

menin bir fayda getirmeyeceği, bunun Kürt Halkı için bir felaket olacağı tezinden hareket ederek, sorunu daha çok görüşmeler yoluyla çözmek istiyorlardı. Bu tezle, elbette ki, bir çok Ulusal ve Uluslararası etmen hesaba katılıyordu. Hesaba katılmayan tek nokta ise, düşmanın barbarlığının küçümsenmesiydi. Oysa ki, sömürgeciler tahmin edilenden çok daha fazla barbar ve baskıcıydılar. Bu barbarlıklarını da tarihte defalarca kanıtlamışlardı. Mirasını sömürgeci Safevi imparatorluğundan devralmış ve yüzbinlerce insanın kanına elini bulamış sömürgeci İran Şahlığının , sorunu görüşmeler yoluyla çözüme yanaşmayacağı açıktı. Kürt liderlerinin bu iyimser tavırları, Cumhuriyetin yıkımına mal olduğu gibi, onların yaşamlarına da mal oldu. Bu iki örnek te açıkça göstermektedir ki, Kürt halkının düşmanları insanlık tarihinde eşine az rastlanır barbarlık örneklerinin sahipleridirler. Bu yüzden onların anlayacağı tek esas yöntem silahlı mücadeledir. Onlar, Kürt halkına, silaha sarılmasından başka bir olanak tanımamaktadırlar. Zaten sömürgeci egemenliklerini de silah ve zor aracıyla ayakta tutan kendileridir. O halde, silah ve zor yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan Kürdistan'ın bu günkü çağdışı statüsünün parçalanması için, silahlı mücadele ve devrimci zor bir zorunluluktur. Bir istem veya herhangi bir devrimci yapının subjektif iradesi ile ilintili bir mücadele biçimi değildir.

Yakın tarihimizde görülen silahlı mücadele geleneklerine değindikten sonra, şimdi de günümüz koşullarında Kürdistan'da silahlı mücadelenin önemini belirtmeye çalışalım. Açıktır ki, bu günkü aşamada verilecek silahlı mücadele modern tarzda bir mücadele olmak zorundadır. Çünkü, dünya değişmiş, savaş tekniği ilerlemiştir. Sömürgeci düşman aynı kalmakla birlikte, onun savaş tekniğinde önemli gelişmeler olmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi de, gelişen bu savaş tekniğine karşı yeni savaş teknikleriyle karşı koymak zorundadır. Eskinin araç, gereç ve yöntemleriyle düşmanı altedebilmenin olanağının olmayacağı açıktır.

(Devam edecek)

50. YILINDA DERSİM ULUSAL DİRENİŞ HAREKETİ

" 75 yaşındayım. Şehit oluyorum. Kürdistan şehitlerine karışıyorum. Dersim mağlup oluyor. Fakat Kürtlük ve Kürdistan yaşayacaktır. Kürt genci intikam alacaktır.
Kahrolsun zalimler !...
Kahrolsun kahpe ve yalancılar !... "

SEYİD RIZA

Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin gelişip boyutlandığı günümüzde, Kürdistan Devrimci hareketinin kendi gerçeğini kavraması için, Ulusal Kurtuluş mücadelesinin dünü ve bu günü arasında doğru bir bağ kurması gerekir. Olayları tarihi gelişim süreci içinde değerlendirip, dünden bu güne varmak en doğru yöntemdir. Bağımsız Kürdistan doğrultusunda verdiğimiz mücadeleye ancak bu şekilde bir anlam kazandırabiliriz.

Geçmiş tarihimizde sömürgeci tahakküme karşı başkaldıran ulusal direniş hareketlerini detaylarıyla irdelemek, bunun için gereklidir. Devrimci Hareket, bu hareketleri sürekli olarak gözönünde bulundurmalı, yenilgi ve başarısızlık nedenlerinden dersler çıkarmalıdır.

Sömürgeci-Kemalist diktatörlüğe karşı Kürt halkının Ulusal Demokratik talepleri doğrultusunda gündemleşen Ulusal direniş hareketlerinden en önemlilerinden biri de Dersim Ulusal Direniş Hareketidir. Dersim Hareketi üzerinde de, diğer hareketler hakkında olduğu gibi şimdiye kadar çok şey söylendi. Gerçeğe uygun olmayan yığınla yorumlar yapıldı. Özellikle bu hareketin de, diğerleri gibi emperyalizmle bağlantısının olduğunu kanıtlamak için elli bin dereden su getirildi. Hayali ilişkiler yaratıldı. Böylece yeni ve yalan bir tarih yazıldı. Bu yalnız ve yalan tarih TC'nin resmi tarihidir. Kürt halkını inkar temelinde ele alınan bu tarihten elbette ki, daha başka bir şey beklemek mümkün değildir.

TC'nin bu resmi-yalan tarihine Türkiye'de bazı "ilerici", "aydın" kişi ve çevreler de katıldılar. Hiç bir tarihi haklılık payı olmayan bu yalan-yalnız tarihi sonuna dek savundular. Kemalist diktatörlük ve ideolojisi, Kürt halkının inkarı temelinde gerçekleştirilen bu resmi tarih tezini bu çevrelere taşıyıp onlara empoze etmede oldukça başarılı olmuşlardır. Bu gün bile, bu çevrelerin resmi ideolojinin ve onun resmi tarih tezi dışında bir tarih tezi ve değerlendirmelerinin olmayışı, olayı daha iyi açıklamaya yeterlidir.

Resmi ideolojinin yalan tarihi sadece Türk "aydın" ve "ilericilerini" etkilemedi. Aynı zamanda Kürdistan'lı bazı çevreler de bu tesirin altına girerek kendi tarihlerine adeta düşman bir hale geldiler. Yıllar yılı, bırakalım Dersim ve benzeri Ulusal Direniş hareketlerini anmak, onlardan bahsetmek dahi büyük bir "ayıp" şeklinde telaki edilmiştir. Kürdistan Ulusal Direniş Hareketlerine gerçek anlamı veren ve bu hareketleri her halükarda, dört bir taraftan gelen saldırılara rağmen kararlılıkla savunan kesim Kürdistan'lı sol-radikal güçler olmuştur. Bu güçler, bir yandan kendi tarihlerine sahip çıkarak, direniş mücadelelerini layık oldukları yere oturtmuşlar, diğer yandan da Kemalizm'in sömürgeci, anti-Kürt, anti-Komünist ve ırkçı-şoven karakterini de teşhir etmişlerdir.

Dersim Ulusal Direniş Hareketi öncesinde, Kemalist diktatörlük Kürdistan'ın bu önemli alanını bir türlü teslim alamıyordu. Vergi

toplanamıyor, Kürt gençleri sömürgeci-işgalci orduya askerlik yapmıyor, halk silahlarını devlete teslim etmiyor ve en önemlisi de merkezi otoriteye itaat sağlanamıyordu. Dersim, daha önceki Koçgiri Ulusal Direniş Hareketinde yer almış ve sömürgeci devletin aradığı Kürt yurtseverlerini de barındırıyordu. Bu Kürt aydınları bölgede her türlü siyasi faaliyetlerini serbestçe sürdürebiliyorlardı. Dersim halkı adeta onlara kucak açmış durumdaydı.

Bir yandan Dersim'deki otoritenin yerleşmemesi, diğer yandan da bu siyasi faaliyetlerin tüm yoğunluğuyla devam etmesi, Sömürgeci devleti oldukça rahatsız ediyordu. Dersim, Kemalist diktatörlük için bir "çıban başı" ve sürekli "kanayan bir yaraydı". Tüm bunlara önlem olarak TC, çıkardığı 2510 sayılı zorunlu iskan kanunu yanında, 1935 Eylül'ünde Dersim'e özgü 2884 sayılı "Dersim Kanunu"nu da yasalaştırdı. Bu yasaya göre, Dersim özel bir statüye tabi tutuluyor ve askeri Müfettiş'in yetkisi dahilinde bir sömürge eyaleti durumuna getiriliyordu. TC'nin bu günkü Genel Valisi, ta o zamanlar Dersim'e atanıyordu.

TC, bu kanun ve sömürge valisiyle birlikte, kararların hayata geçmesi için büyük bir askeri gücü bölgeye sevketti. Özel ordu birlikleri Dersim'e girmek için yoğun saldırılarda bulundu. Bu saldırılara karşı, Kürt halkı silaha sarılarak cevap verdi. İşgalci Türk ordusu havadan ve karadan günlerce Dersim'e saldırdı. Dersim Kürt halkı bu yoğun saldırılara karşı kahramanca direniyor ve sömürgeci ordu birliklerini Dersim'e sokmuyorlardı. 1937'nin sonbaharında Türk sömürgecileri askeri güçle Dersim'e giremeyeceklerini anladılar. Bundan sonra çeşitli Osmanlı saray entrikalarını andıran oyunlar tezgahlanmaya başlandı. Türk Ordu Komutanı, dönemin Erzincan Valisi aracılığıyla, Dersim Kürt Ulusal Direniş Hareketinin önderi Seyid Rıza'ya haber göndererek, "Dersimlilerin tüm isteklerinin kabul edileceğini, şimdiden tüm orduya ateş kes emri verdiklerini ve görüşmelere hazır olduklarını" bildiriyordu. Bu gelişmeyi değerlendiren Seyid Rıza ve diğer arkadaşları, kendi özgül koşullarının da bir dayatması sonucu teklifi kabul ettiler. Seyid Rıza ve arkadaşları görüşme için gittikleri Erzincan'a varır varmaz, sömürgeci ordu birlikleri tarafından tev-

kif edildiler. Seyid Riza Her ne kadar olanların farkına varmışsa da, geç kaldığını biliyordu. Seyid Riza hükümet konağından çıkarıldıklarında, toplanan halka "şerefsiz ve yalancı hükümet" diyerek tepkisini dile getiriyordu.

Daha sonra Elazığ'a götürülen Seyid Riza ve arkadaşları, burada kurulan bir özel mahkemede "yargılanıp" idama mahkum edildiler. 18 Kasım 1937'de de idam edildiler. Seyid Riza ve arkadaşlarının cesetleri Elazığ sokaklarında halka ibret olsun diye gösterildikten sonra yakılmıştır.

Artık Dersim'e girilebilirdi. 1938 yılında Dersim'e giren sömürgeci ordu birlikleri, yer yer bazı direnişlerle karşılaşmışsa da bunlardan fazlaca etkilenmeden katliam uygulamalarına başlamıştır. Köyler yakılıp-yıkılmaya ve halkın mal varlıkları yağmalanmaya başlanmıştı bile. İstilacı ordu birlikleri tüm vahşetiyle Dersim Kürt halkına saldırıyordu. İnsanlar toplu olarak kurşuna diziliyor, mağaralara tikanıp, girişler çimentolanıyordu. Kundaktaki bebeler süngüleniyor, genç Kürt kız ve gelinlerinin ırzına geçiliyordu. Çaresizlik içinde kalan Kürt kadınları, Munzur'un üstündeki yamaçlara çıkıp, kendilerini aşağı atıyor ve böylece sömürgecilerin mezaliminden kurtuluyorlardı. Tarihte benzerine az rastlanır bir katliam tüm vahşetiyle sonuçlandığında, Dersim'de onbinlerce insan yaşamını kaybetmiş, bir o kadarı sakat kalmış ve taş üstünde taş bırakılmamıştı.

50 yıl önce Dersim'de sömürgeci Kemalist diktatörlüğe karşı Ulusal-Demokratik hakları için silaha sarılan Kürt halkının bu haklı ve onurlu mücadelesi, bu günkü mücadelemizde tüm canlılığıyla yaşıyor. Kürdistan Devrimci Hareketi, Halkımızın geçmişteki bu ve benzer direniş hareketlerini mücadelesinde yaşatırken, sömürgecilerin barbarlıklarını da hafızasında canlı bir şekilde tutuyor. Düşmanın barbarlıklarını bir an dahi göz ardı etmeksizin, önümüzdeki sürece damgasını vuracak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine tüm varlığıyla hazırlanıyor. Tarihine ve tarihi süreçteki ulusal direniş hareketlerine sahip çıkarak, düşmanın halkımız arasına sokmaya çalıştığı tüm yapmacık mezhep ve diğer çelişkileri boşa çıkararak !...

TC'NİN KÜRDİSTANDAKİ BÜYÜK UMUDU: SÖMÜRGE VALİSİ

12 Eylül askeri-faşist darbesi önümüzdeki günlerde 7. yılını tamamlayacak. Aradan geçen süre içinde ne 12 eylül darbesinin ne de darbeden sonra kurumlaştırılan sömürgeci-faşist diktatörlüğün karakter ve icraatında herhangi bir değişiklik olmadı. 12 Eylül'ün tüm yönleriyle değerlendirmesini yayın organımız Xebat, JI bo Rizgariya Kurdistan'ın 12. sayısında detaylı bir şekilde yapmıştı. Bundan bir yıl önce yaptığımız değerlendirmeler ve bunların sonucundan çıkardığımız çözüm önermeleri hala geçerlidirler. Aradan geçen süre, önerdiğimiz çözüm yolunu her gün biraz daha dayatıyor. Neydi bu çözüm önerisi? Xebat, sayı 12'de olayı şöyle ortaya koyuyorduk; "...Türkiye'de bu gün hangi biçim ve özde olursa olsun, iktidara karşı mücadelenin iki temel nokta üzerinde yükselmesi gerekiyor. Birincisi, yapısındaki ideolojik özden kaynaklanan gericilik, anti-Kürt ve anti-Komünistlik, faşizme açıklık, şovenizm ve ırkçılık nedeniyle, TC'nin çözülüp parçalanması zorunludur. Mücadelenin odak noktası bu olmalıdır.

İkincisi, yine bu gerici devletin şu ana kadar ayakta kalabilmesinin en büyük dayanağı olan işgalci-faşist Türk ordusunun dağıtılması gerekmektedir."(Xebat, Sayı 12, Sayfa 76)

TC, sömürgeci bir devlettir. Sömürgeciliği Feodal Osmanlı İmparatorluğundan almıştır. Devlet ve devleti ayakta tutan en önemli kurum olan ordusu ile TC, istilacıdır, işgalcidir, yağmacıdır, baskıcıdır, sömürücüdür, şoven-ırkçıdır, barbardır... Tüm bu özelliklerini de atalarından miras almıştır. Demokrasi geleneğinin, bu özelliklerle donanmış bir yapıda yer edinmesi olanaksızdır. Yapı, demokrasi düşmanı olmayı zorunlu kılmaktadır. TC, anti-Kürt'dür. Çünkü, yapılanması bu yapı üzerinde inşa edilmiştir. O'nun en hassas noktası Kürt sorunudur. Sonunu getirecek olan sorun da...

TC'nin Kürdistan'a atadığı sömürge valisi ile bu sorunlar arasında ne ilişki var diye sorulabilir. İlişki vardır ve çok yönlüdür. Sorun, sadece Kürdistan'a atanan bir sömürge valisi ile sınırlı değildir. Çünkü, Kürdistan tarihinde Türk sömürgeci-egemen sınıfları defalarca özel valilerle Kürdistan'ın sömürge statüsünü ayakta tutmaya çalışmışlardır. Yakın tarihte Dersim'e atadıkları bölge genel müfettişi, sömürge valisinden başka bir şey değildi. Bu yüzden sorunun esas özü TC'nin devlet yapısıdır. Bu yapının, hiç bir haklı ve tarihi gerekçesi olmaksızın zorla ayakta tutulması sorunudur.

Sömürgeci-faşist diktatörlük, tarihte çok kez görüldüğü gibi, bu gün de Kürt halkına karşı; geçmişe oranla daha kapsamlı, daha iyi organize edilmiş ve boyutları çok daha acıları beraberinde getirecek bir imha kampanyası başlatmış bulunmaktadır. Bu kampanya, komplo, düzenbazlık, baskı, açık saldırı katliam, toplu zoraki göçler ile hayatın her alanında sürdürülmektedir. Kürt halkı, tüm dünyanın gözleri önünde tarih sahnesinden silinmeye çalışılmaktadır. TC, Kürt halkına başlattığı bu yeni dönem soykırım hareketinin uygulayıcısı olarak, Kürdistan'a sömürge vali, kendi deyimleriyle "Olağanüstü Hal Koordinatör Valisi" Hayri Kozakçıoğlu'nu atadı. Atama kararı, 19 Temmuz 1987'den itibaren, daha önce alınan 2935 sayılı "Olağanüstü Hal yasası" gereğince hâyata geçirildi.

Sömürge valisi H.Kozakçuoğlu, daha önce Erzurum, Adana ve Sakarya'da Valilik görevleri yapmış, 1987 Ocagından bu yana da Diyarbakır'da valilik görevini sürdüren, TC'nin bu günkü soykırım planı doğrultusunda yetiştirilmiş uzman bir faşisttir. Ocak 1987'de Diyarbakır valiliğine atanması da, bu planın bir parçası olarak değerlendirilmelidir.

Sömürge valisinin Kürdistan'da neler yapacağı ve bütün bunların TC açısından ne anlama geldiğine değinmeden önce, sömürgeci Türk basınında "kurtarıcı", "süper vali" terimleriyle belirlenen sömürge valisinin yetkilerine değinmekte yarar vardır. Çeşitli kaynaklarda yer alan sömürge valisinin görev ve yetkileri şöyle sıralanmaktadır:

1- Bölge valisi baktığı illerin genel yöneticisi olacak ve il valileri yetkisinde çalışacak,

2- Jandarma birlikleri, bunlara bağlı sınır koruma vb. güçler, polis ve polise bağlı askeri güçler valiye bağlı olacak,

3- MİT, bu alanlardaki faaliyetlerinde valiye karşı sorumlu olacak,

4- Hakim ve savcılar dışındaki bütün devlet memurları valiye bağlı olacak, vali istediğini işten atma, sürme, yerini değiştirme hakkına sahip olacak,

5- Vilayetlerdeki siyasal, sosyal, kültürel vd. bütün kurumlar valiye bağlı olacak, bunların tüm işlevini vali saptayacak,

6- Vali, gerektiğinde ordu birliklerine emir verebilecek, bu yöndeki istemleri hemen karşılanacak,

7- Bölge valisi, özel ordu 'kontra birlikleri' ve özel istihbarat teşkilatı kurabilecek.

8- Köylerin, mezarların yerlerini değiştirebilecek,

9- Geniş mali olanaklara sahip olacak, özel fonla çalışacak, mali talepleri hemen karşılanacaktır.

10- Bölgenin belirli yerlerinde yerleşimi yasaklayabilecek, buralara giriş ve çıkışı sınırlayabilecek, belli yerleşim yerlerini boşaltıp veya naklettirebilecek,

11- Resmi ve her özel derecedeki eğitim ve öğretim kurumlarında öğrenime ara verebilecek ve öğrenci yurtlarını süreli veya süresiz olarak kapatabilecek,

12- Gazino, lokanta, sinema ve tiyatro gibi eğlence yerleri ile otel, motel, tatil köyü vb. konaklama tesislerini denetleyebilecek, açılış ve kapanış saatlerini tayin edip sınırlayabilecek, gerektiğinde kapatarak bu yerleri olağanüstü hal icaplarına göre kullanabilecek,

13- İl hudutları içindeki tüm haberleşme araç ve gereçlerinden yararlanabilecek ve gerektiğinde bunlara geçici olarak koyabilecek,

14- Belli gıda maddeleri ile hayvan ürünlerinin il dışına çıkarılmasını veya il içine sokulmasını kontrol edecek, sınırlayacak ve gerektiğinde yasaklayacak,

15- Sokağa çıkmayı sınırlayıp, yasaklayabilecek,

16- Belli yerlerde veya saatlerde kişilerin toplanmalarını, araçların seyirlerini yasaklayabilecek,

17- Kişilerin üstünü, eşyalarını ve araçlarını aratacak ve suç eşyasına el koyabilecek,

18- Ruhsatlı da olsa her nevi silah ve mermilerin taşınma ve naklini yasaklayacak,

19- Kamu düzeni veya kamu görevini bozabileceği kanısını uyandıran kişi ve toplulukların il sınırları içine girmesini yasaklayacak veya bu gibi kişileri il dışına çıkarabilecek.

Genel vali, yasanın 27. maddesine göre yukarıda sıralanan maddelere uygun ve ek olarak kanun çıkarabilecek, adli yönden yasanın 24. ve 25. maddesine göre, işten atmalara ek olarak memurlarına kınama ve aylıktan kesme, işçi statüsünde olanlara da 1/30-1/8 oranında kesme cezası verebilecektir."

Sömürge valisinin be görev ve yetki alanına sekiz Kürdistan şehri girmektedir. Kuzey-Kürdistan'da yaşayan halkımızın ezici çoğunluğunu oluşturan bu alanlarda, böylece TC, yeni bir dönemi başlatmış oluyor. Bu yeni dönem TC açısından ne anlam taşımaktadır ? Kürdistan Halkı için bu uygulama ne türden değişiklikler beraberinde getirecektir ? Şimdi de bu ve benzeri soruları yanıtlamaya çalışalım.

Sömürgeci-faşist diktatörlük, Kürdistan'a atadığı sömürge valisi ile birlikte Kürdistan sorununa ilişkin bu dönemde yeni bir evreyi başlatmıştır. Bu evre TC açısından çok yönlüdür. Evren-Özal

faşist diktatörlüğü, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı TC'nin resmi politikasını bu dönemde açıktan açığa sürdürmeye karar kılmışlardır. Şimdiye kadar TC'nin sömürgeci Kürdistan'a ilişkin politikası gizli-kapalı kapılar ardından tespit edilirken, bu gün, durum bunun tam tersine, açık bir şekilde gündemleştirilmektedir. Bu şu anlama gelir: TC'nin Kürt halkını baskı ve sömürü temel olmak üzere, her türlü asimilasyon, toplu göç ve eritme politikasını uzun yıllar kamuoyundan gizli bir şekilde sürdürme taktiği iflas etmiştir. Kürt halkının varlığını inkar etme temelinde boy veren bu politika, süreç içinde gerek Kürdistan'da, gerekse Uluslararası düzeyde geri tepmiştir. Geri tepişin esas nedeni Kürt halkının uzun yıllardan beri, sömürgeci zulme başeğmeyişi ve varlığını en zor koşullar altında dahi devam ettirerek, dosta düşmana kabul ettirmesidir. Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin kazandığı boyutlardır. Diğer yandan, bölgede sürekli olarak patlama durumunda olan bir yapının varlığı ve Kürdistan sorununun bu yapı, yani bölgedeki statüko içinde belirgin bir öneme sahip olmasından dolayı, Uluslararası politikaların Kürt sorunu ile özellikle bu dönemde ilgilerinin doruk noktasına çıkmasındandır. Bu noktaya gelişte Irak ile İran arasındaki uzatmalı savaş ve bu savaşın giderek körfeze yayılma tehlikesinin de önemli nedenler olduğunu belirtmek gerekiyor.

Kürdistan sorununun bu denli geniş bir ulusal ve uluslararası platforma yayılması, TC'yi acil bazı önlemler almaya zorlamıştır. Sömürgeci devlet-sömürge ülke arasındaki ilişkilerin bütün gerekleri faşist diktatörlük tarafından hayata geçirilmektedir. TC'nin sömürgeci Kürdistan'ı kolay kolay gözden çıkarmayacağı tarihi bir gerçektir. Bu anlamda, bu gün Kürdistan'daki uygulamalar, bir yandan Kürt halkına karşı soykırım hareketi anlamındayken, diğer yandan da önümüzdeki süreçte Kürdistan sorununun çözüm tartışmaları gündemleştirdiğinde, çözümün TC'nin denetiminde gerçekleşmesini olanaklı kılacak uzun erimli bir politikanın ilk adımıdır. Kürt ve Kürdistan sorunu üzerindeki tüm katı yasak ve tabuların bir anda ortadan kalkmasının ve sorunun icazetli sömürge basınında çarşaf çarşaf tartışılmaya başlanmasının esas nedeni budur.

Sömürgeci-faşist diktatörlük, Kürdistan sorununun geldiği bu günkü aşamada, bu soruna kendi mantığı içinde bir çözüm için kolları sıvamış durumda. Bunun ilk adımı olarak ta, Kürt sorununun içteki yasak duvarlarını aşarak tartışılmaya açılmasıyla işe başladı. TC'nin temelini oluşturan ideolojik rasyonelleri köşeye sıkışmış durumda. Sömürgeci-faşist devlet, acaba yeni atadığı sömürge valisiyle sadece Kürt halkının katliamını mı amaçlamaktadır ? Elbette ki değil ! Katliam başarılı olmasa bile, TC'nin Kürt sorununa çözüm arayışı devam edecek ve bu gelişmeler süresince sömürge valiliği sürekli olarak gündemde tutulacaktır. Kimbilir, belki de Kürt sorunu resmi politika olarak kabul edilir ve TC'nin "vatan kurtaran aslanı", Amerika'nın Vietnam'daki değil, TC'nin Kürdistan'daki şimdiki "Rambosu", yarın bu politikanın "meleği" konumuna gelebilir!.. TC, sorunun çözümünde belki de bu "meleği" diğer birileriyle birlikte taraf olarak kabul eder !..

Ancak, sömürge valisi, bu günkü konumuyla Kürdistan'da düşünülen ve icraatına başlanan geniş çaplı bir katliamın, sürgünün ve soykırımın misyonunu üstlenmiştir. Görev ve yetkilerinden, sömürgeci basındaki konu ile ilgili tartışmalardan, Televizyonlarda saatlerce süren "Güneş Operasyonu" görüntülerinden ve pratikteki uygulamalardan anlaşılan budur. Kürdistan'da geniş çaplı bir katliamın geliştirilmesi adım adım gerçekleştirilirken, iç ve dış kamuoyunun dikkatleri son günlerde Türkiye'de bir başka konuya çekildi. 6 Eylül "Halk Oylaması" sorunu.

Bu yazının basıma hazırlandığı sırada 6 Eylül "Halk Oylaması" yapılmış ve bilinçli olarak bu noktaya çekilmek istenen diktatörler şimdi tam da bu noktada yoğunlaşmış bir durumda. Yapılan ilk açıklamalara göre büyük ihtimalle sandıktan "evet" çıkacak. Yani eski siyasiler, yani Demirel'ler, Ecevit'ler, Erbakan'lar, Türkeş'ler vb. yeniden siyaset yapabilecekler. Bütün bu oylama hengesini içinde Kürdistan'da sessizce geniş çaplı bir katliam hareketinin ilk provalarında ara verilmeksizin sürdürülüyordu.

Bir yandan Türkiye'de "demokrasi" sorunu kamuoyunun sağlığı sollusuyla- gündeminden eksik olmuyor, diğer yandan da

Kürt halkı üzerindeki sömürgeci vahşet doruk noktasına ulaşıyordu. Ve Sol adına hareket eden bazı güçler de bu planlı koroya bütün dikkatleri ile katılmış bir durumda, Türkiye'de nasıl ve ne düzeyde gerçekleşeceği belli olmayan bir "demokrasi" için siyasi faaliyetlerini bu noktada yoğunlaştırmış bulunuyorlar. Gelişen bu günkü aşamada ise Türkiye ve Kürdistan'daki sol hareket içinde yer alan bu sağ oportunist-reformist kesim bir noktanın hesabını vermek durumundadırlar. Her şeyden önce bu aldatmaca "halk oylaması" ile TC'nin devlet politikasında önemli bir değişiklik olmayacağı iyi bilinmelidir. Demirel'ler, Ecevit'ler vb.'nin "özgürlükleri" için açıktan açığa bir kampanya sürdüren bu güçler, Kürdistan'da sürdürülen katlama karşı sessiz kaldıklarını kabul etmek zorundadırlar. Sessizlikten de öte, sömürgeci-faşist diktatörlüğün dikkatleri katliam ve baskılardan uzaklaştırarak sahte "halk oylaması" noktasına çekme çabalarına ortak olmuşlardır. Reformist Türk Sol'unun bu tavrını haydi anlıyoruz diyelim. Onlar zaten tüm mücadelelerini Türkiye'de, gerçekleşmesi bir hayal mahsulünden başka bir şey olmayan demokrasi (kendi mücadele anlayışları sonucu ve bu günkü devlet yapısı içinde bir demokrasi) sorununda yoğunlaştırmışlardır. Kendi mantıkları gereği, onlara hak vermemek de elde değil. Devletçi bir politika izlemenin doğal sonucudur bunlar. Peki ya bizim Kürt sol'undaki güçlere ne demeli ? Ecevit'ler, Demirel'ler Kürt halkının çektiği acılara bir çözümlü mü bulacaklar ? Bunlar gerçekten anti-Kürt tavırlarından arınmışlar mıdır? Kaldı ki, geçmişte Kürt halkına karşı en acımasızca saldıran bu sömürgeci-burjuva temsilcileri yeterince denenmişlerdi. Hem de, yine bu sağ oportunist kesimin aktif desteğiyle. Peki şimdi bunlar daha başka bir politika mı sürdürecekler ? Sorun Demirel ve Ecevit'lerin "özgürlük" sorunu değil de Türkiye'de "demokrasi" ve "anti-faşist" mücadele sorunudur şeklindeki açıklamaların, gerçek payı olabilir mi? Sandıktan "evet çıkması halinde, Kürt halkının Ulusal Demokratik Haklarının hayata geçmesi doğrultusunda ne gibi bir ileri adım atılacaktır? Bütün bu sorular gündemdeyken ve cevap beklerlerken, "Halk oylaması" safatasında Kürt halkına vereceği oyu tartıştırmak kieme fayda verir? Biz bu sorulara açık cevap verilmesi gerektiği-

ni belirtiyoruz. Zira, meslenin hiç bir mantık içinde haklılık gerekçesi olacağına ikna değiliz. Ne devrimcilik, ne komünistlik ve ne de yurtsever-demokratlık adına bu yapılanlara onay vermek mümkün değildir.

Sonuç olarak şunu söylemek mümkün. TC'nin Kürdistan'daki sömürge valisi, sömürgeci politikanın resmi düzeyde yavaş yavaş kabul edileceğini göstermektedir. Aynı şekilde hazırlığı tamamlanan ve icraatlarına başlanan geniş çaplı bir katliam hareketinde, hareketin merkezileşmesi için atılan en önemli adımdır. Sömürge valisi, önümüzdeki süreçte, katliamdan istenilen sonuç elde edilemeyince, ki edilemeyecektir, Kürt sorunun çözümünde "meşru" bir taraf olarak sürekli gündemde kalacaktır. Açıktır ki, tüm bu sömürgeci yaptırımlar TC'nin Kürdistan sorunu karşısındaki sıkışıklığının bir ifadesidir. Bölgenin içinde bulunduğu bu günkü konum itibarıyla, Kürdistan bir odak haline gelmiştir. Kürdistan devrimi, bölgede zorla ayakta tutulmaya çalışılan gerici statükoyu yerle bir edecek potansiyele sahiptir. Bu devrim başarıya ulaşmadan, bölgede kalıcı bir istikrardan söz etmek mümkün değildir. Sömürgeci, emperyalist ve bölge gericiliği sorunun önemini farkındadırlar. Hatta denilebilir ki, bütün dünya sorunun önemini şu veya bu oranda farkındadır ve bu doğrultuda uzun ve kısa erimli plan ve programlarını tespit etmiş durumdadır. Sorunun önem ve vahametinin farkında olmayan tek güç varsa o da, Kürdistan devrimci hareketidir. Devrimci hareketin bir kısmının olayın farkında olması elbette yeterli değildir. Dünyanın dikkatlerinin üzerinde yoğunlaştığı bir ülkenin kurtuluşu için mücadele veriyoruz. Gelecek saldırıların tek bir vücut halinde karşılanması gerekir. Aksi taktirde, devrimcilik adına, kurtuluşçuluk adına bu mazlum halka ve o'nun nice acılara katlanarak geliştirdiği mücadeleye layık güçler olamayız. 12 Eylül'ün 7. yılını bitirip 8. yılına gireceği bu günlerde, aslında söylenecek daha çok şey var. Ama, şimdilik bu kadarıyla yetinelim.

GÜNEY KÜRDİSTAN'DA İLERİ BİR ADIM DAHA

Güney Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş güçleri son dönemlerdeki askeri başarılarına siyasi alanda da pekiştirmek için bazı önemli adımlar attılar. Bu adımlarla Ulusal Hareket Güney'de daha önemli boyutlara vardı. Son olarak ta, Kürdistan'da tüm güçleri kapsamına alacak bir Ulusal cephenin hazırlık çalışmalarına başlandığı devrimci kamuoyuna bir bildiriyle açıklandı.

Bilindiği gibi, şu ana kadar Irak'ta gerek Kürdistan Ulusal demokratik ve gerekse Irak demokrasi güçlerini bünyesinde toplayan iki cephe mevcuttur. Bunlar CUD ve CAWKAT cepheleridir. Bu cephelerde yer alan güçler arasında sürekli olarak sorunlar gündemde olmuş ve zaman bu güçler arasında silahlı çatışmalara kadar uzamıştır. Bu türden çatışmaların devrimci harekete nedenli zararlar verdiği pratik süreçte yaşanmıştır. Son olarak KDP ve KYB arasında yapılan işbirliği anlaşması gereği bu sürtüşmeler her ne kadar asgari bir düzeye inmişse de, sorunlar tümüyle bertaraf edilememiştir. Kürdistan'da bir Ulusal Cephenin gereği,

CUD ve CAWKAT cephelerine rağmen her gün biraz daha kendini dayatmıştır. Ulusal Hareketin gelişmesine ve yaygınlaşmasına paralel olarak böylesi bir cepheye olan ihtiyaç ta her geçen gün biraz daha artmıştır. Bu boşluğun bir an önce doldurulması, genelde Güney'deki Ulusal Direniş hareketinin yararına olacaktı.

Sorunun öneminin bilincinde olan Güney Kürdistan'lı Ulusal güçler, geçtiğimiz günlerde bir araya gelerek, bir Kürdistanî cephenin gelinen aşamada şart olduğu noktasında birleşmişlerdir. Bu düşünceden hareketle çalışmalara başlanmış ve bu çalışmaların bir ürünü olarak KDP, KYB, KSP, PASOK ve KDHP imzalarını taşıyan bir bildiri de kamuoyuna sunulmuştur. Bildiride, oluşturulması çalışmalarına başlanan cephenin gerekleri üzerinde uzun uzadıya durulduktan sonra, cephenin hedefleri de kısaca açıklandı. Bunları içinde en önemli hedef olarak gördüğümüz nokta "Kürt halkının meşru haklarını kendi özgür iradesiyle elde etmeyi sağlama" doğrultusundaki belirlemedir. Bu nokta, şimdiye kadar sürdürülen mücadeleye yeni bir siyasi perspektif kazandırması açısından oldukça önemlidir. İnaniyoruz ki, gelinen bu noktanın da aşılabacağı ve daha ileri taleplerin öne sürüleceği günler uzak değildir.

Diğer önemli bir nokta da, Irak genelinde tüm muhalefet güçlerinin içinde yer alabileceği bir cephenin gereği ve böylesine bir cephe oluşumunun Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçleri arasında oluşturulmaya çalışılan cephe sorununa bağımlı olduğu yolundaki belirlemedir. Bu noktadan hareketle, bir de bildiride tüm Irak'lı muhalefet güçlerine ortak bir cephe çağrısı yer almaktadır.

Cephe ve ittifaklar genel sorununda, kuşkusuz en doğru yöntem Kürdistan'ın her parçasında Ulusal Demokratik güçlerinin bir ittifakının yaratılması, bu ittifaktan ezen ulus devrimci-demokrat güçleriyle ortak ittifaklara gitmek yoludur. Yani, iki ülkenin devrimci güçleri arasındaki ittifak düzeyleri esas alınıp, cepheden cepheye veya güç ve eylem birliğinden güç ve eylem birliklerine gitmek ve bu arada ülkeler arası ittifak perspektifini kabul etmek en doğru yöntemdir.

Geçmiş dönemde, Hareket olarak Kuzey Kürdistan'da içinde

bulduğumuz ittifak çalışmalarında ısrarla üzerinde durduğumuz noktalardan biri de buydu. Örneğin Hekari platformu oluşturulurken, daha baştan itibaren böylesine bir tespit kabul edilmişti. Ancak süreçte, bazı Türk Sol güçleri Kürdistan'da bir ittifak düzeyinin yaratılmasından duydukları rahatsızlıkları pratikte uygulamaya koymuş ve bazı kendilerine yakın Kürt örgütlerini de yanlarına alıp "Sol Birlik" olarak bilinen ve adından başka bir özelliği olmayan bir ittifak düzeyi yaratmışlardır. Kürdistan'da bir cephe veya güç ve eylem birliği tartışmaları sırasında gündemleşen tartışmalar ile bu günkü Sol Birlik'in Kürdistan sorununa ilişkin yanlış ve reformist görüşleri arasında temelde farklılıklar olduğunu pratik süreç bütün yönleriyle kanıtlamıştır. Bu farklılık, aynı zamanda bu çalışmalara katılan güçler arasındaki temel görüş ayrılıklarını da daha bir netleştirmiştir.

Biz, bu gün de geçmiş görüşlerimizin ısrarlı savunucularıyız. Bu türden birlikler yaratılmadan Kürdistan'da ittifaklar sorunun çözülemeyeceğini iddia ediyoruz. Bu yüzden Kürdistan'ın diğer parçalarında bu doğrultuda atılan adımları tüm gücümüzle destekliyoruz. Güney Kürdistan'da da bu doğrultuda atılan adım, Halkımızın Ulusal Kurtuluş mücadelesi açısından bakıldığında önemli bir adım ve devrimci hareketin ittifaklar politikasına somut bir örnek niteliğindedir.

Yeni oluşumun Kürdistan Halkına ve savaşçı güçlerine hayırlı olmasını diliyor, diğer parçalarda da benzer çalışmaların gerekli olduklarını bir daha hatırlatıyoruz.

DU BRÛSK . MESAJLAR

Ji Bo Komîta Navendiya PARTIYA HEVGIRTINA GELE KURD
LI SURIYE

Hevalên hêja,

Bi minasebeta pêkhatina kongra we, em we ji dil û can pîroz dikin silavên xwe yê şoreşgerî ji endam û kongra we tevî re pêşkeş dikin. Di kongre de serketina we kama dilê me ye.

Di vê dema, kongra we pek tê, tevgera rizgariya netewa Kurd di dem û mercên zîz re derbas dibe. Di bin mercên dijwar de li her çar perçeyên Kurdistanê tevgera rizgariya netewa Kurd li gor mercên xwe yê taybetî ji bo mafên xwe yê netewî û demokrasî têdikoşin.

Îro li başur û rohilatê Kurdistanê têkoşînek çekdarî tê dan. Nexasim têkoşîna li başurê Kurdistanê roj bi roj sax dide û pêşde diçe. Li bakurê Kurdistanê gelê me, bi mîranî li dijî êrîş û lédana dîktatoriya faşîst li ber xwe dide. Li Kurdistanê roava (Suri) gelê me ji bo mafên xwe yê netewî û demokratîk têdikoşe. Dewletên koledar, bi alfkariya welatên emperyalîst bi dijwarî êrîşî tevgera rizgariya netewa Kurd dikin.

Îro, guhertinên li rojhilata Navîn roj bi roj girîngiya tevgera rizgariya netewa Kurd bêtir derdixe pêş. Ji ber vê yekê emperyalîst û kolonyalîst, êrîşên dijwar dibin ser tevgera rizgariya netewa Kurd. Her ku tevgera rizgariya netewa Kurd pêşdetir diçe, asteng û problemeş wê jî mezintir dibin. Ji bo ku em karibin van problem û astengan çareser bikin, yekîtiya tevgerên rizgarîxwazên Kurd pêwîst e. Di mercên îro de ev yekîtiyê ji her wextî bêtir pêwîst e.

Hevalên hêja,

Pêşketina tevgera rizgariya netewa Kurd bala hêzên derve jî dikşîne. Ji bo vê yekê jî gelek hêz dixwazin destê xwe direjî tevgera rizgariya netewa Kurd bikin. Ji ber ku ew sererast nikarin têkevin nava tevgerê Kurdistanê, yan hin hêzên heyî ji xwe re bi kar tînin, yan jî hêzên giredayî xwe çêdikin. Ev jî dibe sebaba çêbûna nexweşiyên. Gelek perçebûn û problemên din yê tevgera Kurd jî vê çêdibin. Ji bo ku ev problem bî çareser kirin, divê tevger û hêzên Kurdistanî di kar û barên xwe yê siyasî de serbixwe bin û dost û dijminên xwe baş binasin.

Gelî Hevalan,

Îro li Kurdistanê Suri jî hêzên siyasî ji bo mafên xwe yê netewî û demokratîk xebatek siyasî didin. Di vê xebata siyasî de, ew hevkarîya ku, partiya we jî di nav de ye, ji alî me de gawek girîng û baş tê dîtin. Em hevîdarin ku ev hevkarî xurtir bibe û pêşdetir bikeve.

Em di vê baweriyê de ne, ku kongra we wê van berfirehiyên siyasî bide ber çav û li gor mercên heyî lêkolînek bi rêk û pêk bike û biryarên baş bistîne. Em hêvî dikin, ku kongra we ji bo tevgera rizgariya netewa Kurd bibe gawek pêşketî.

Hevalên hêja,

Em hevîdarin ku kongra we bibe pêşketin û xurtbûna Partiya we. Em carek din bi navê hemîendam û tekoşerên Rizgarîxwazên Netewiyên Kurdistanê (K.U.K) silavên xwe yê germ û şoreşgerî ji bo we pêşkêş dikin û serketina we dixwazin.

RIZGARIXWAZÊN NETEWIYÊN KURDISTANÊ
(K.U.K)

KOMÎTA NAVENDÎ

LÜBNAN KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ'NE

Değerli Yoldaşlar,

18 Mayıs 1987'de Partinizin MK. üyesi, değerli yoldaş Hasan Hamdan (Mehdi AMİR)'in katledildiğini duyduk.

Yoldaşlar, belli bir süreden beri, değişik zaman aralıklarında partinizin önemli organlarında bulunan değerli yoldaşlarınızın katledilmelerine tanık oluyoruz.

En son tanık olduğumuz olay ise, Partinizin değerli ve devrimci düşürü Hasan yoldaşın katledilmesi olayıdır.

Bu tür eylemlerden, başta Lübnan gericici güçleri olmak üzere, siyonizm, bölge gericiliği ve emperyalizm yarar görünürken, özellikle partiniz ve Lübnan Ulusal Direniş Hareketi de zarar görmektedir. Bu nedenle devrimci hareketimiz Kürdistan Ulusal Kurtuluşçular (K.U.K) , bu türden "faili meçhul" cinayetleri şiddetle protesto etmektedir.

Hareketimiz Merkez Komitesi, Hasan Hamda yoldaşın kendi topraklarında devrimci mücadele saflarında şehit düşmesinden dolayı, Lübnan Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne derin üzüntülerini bildirir, büyük acınızı paylaştığını iletir.

Devrim şehitleri, Halklarının mücadelesinde ölümsüzleşirler!..

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞÇULARI
(K.U.K)
M.K

www.arsivakurdi.org

www.arsivakurdi.org